

paany med en Haandbevægelse beskyttet Talerstolens Frihed.

»Jeg skal nu bare bede om Lov til at fortælle jer om en lille Oplevelse, jeg havde idag paa Vejen herhen. Der stod et Par Mennesker udenfor et fattigt Hus, og jeg kunde mærke paa deres lavmælte Tale, at der var noget paafærde. Nu er jeg lidt nysgerrig af Naturen — det vil jeg gerne staa ved — og jeg fik saa at vide, at derinde i det Hus laa en Mand og droges med Døden — »Hønse - Lars« kaldte de ham. Saa kender I ham vel nok. Jeg gik indenfor, og der laa den gamle fattige Mand med en fin hvid Skjorte paa og i skinnende rene Lagner, i det hele saa velplejet og opstadset som den gamle Komediefigur Jeppe, der blev lagt i Baronens Seng og troede sig i Himmerig. Han havde allerede mistet Mælet, hans Bryst arbejdede tungt, men Sjælen var endnu fuldt nærværende, og jeg kunde se paa hans Øjne, at den gamle Hønsetyv følte sig paa betryggende Maade præpareret til den store Dom og værdig til den evige Salighed. Endnu i Dødens Daanen skinnede han af Selvretfærdighed. Saa kunde jeg jo forstaa, hvem der havde været der og beredt den stakkels Mand til Helvede. Og jeg tænkte ved mig selv: hvorfor kunde dog denne gamle Synder ikke faa Lov til at dø som han havde levet, saa havde